

1

Аманда

Аманда Вайт підняла кришку електричного стерилізатора для дитячих пляшечок і подивилася всередину на пістолет двадцять другого калібру. Здавалося, що він спітнів: сталеву рамку й дуло вкривали краплини гарячого конденсату, а знизу поволі здіймалася пара. Відвернувшись, Аманда знайшла м'які шкіряні рукавички, наділа їх та обережно підняла зброю. Чисто.

Сьогодні пістолет мав бути чистим. Жодних відбитків пальців. Жодних слідів її ДНК. Минулої ночі в неї виникла ідея використати стерилізатор, щоб видалити будь-які сліди, які вона могла залишити на зброї. Буде правильно використати для цього якусь із речей Джес. Аманду здивувало, що стерилізатор досі працював. Ним не користувалися відтоді, як Джес виповнився рік і вона почала пити з чашечок-невиливайок. Аманда та її чоловік, Луїс, вирішили зберегти стерилізатор на випадок, якщо у Джес колись з'явиться братик чи сестричка.

Не судилося.

Клейка стрічка, обмотана навколо руків'я пістолета, почала відставати через тепло, що йшло від стерилізатора.

Зброя досі здавалася чужорідною в Амандиних руках. Усі ті поїздки до лісу, щоб попрактикуватися стріляти по бляшанках, виявилися марними. Звикнути до пістолета не вдалося. Аманда — нью-йоркська лібералка. Не підтримувала вільне носіння зброї. Законослухняно сплачувала податки. Але тепер це вже, мабуть, у минулому. Смерть змінює людей. Коли не стало шестирічної доньки, а за тиждень — і чоловіка, це було більше ніж горе. Смерть прийшла не сама. Вона привела із собою лиховісних вершників — безробіття, борги, залежність і біль, який часом просто неможливо було витримати. Втрата цілковито зруйнувала життя.

Аманда поклала пістолет на обідній стіл, витерла його кухонними рушниками й зарядила всіма п'ятьма набоями.

Щоб припинити ці страждання, потрібен лише один набій. Легкий постріл. Її рука підніметься, щоб дуло опинилося на рівні потилиці того чоловіка, й натисне на спусковий гачок. Аманда поглянула на годинник. Пів на сьому. Ранок. Він незабаром виходитиме з квартири. Їй треба підготуватися.

Була вже чверть на восьму, коли Аманда зайшла на станцію метро в стилі ар-деко «96-та вулиця» у Верхньому Вест-Сайді. Накрапало. Темноволосий чоловік у чорному пальто приклав свою проїзну картку біля турнікета метро. Аманда трохи почекала, підняла капюшон худі на бейсболку. Пропустила з п'ятеро людей, а тоді приклала і свою картку до зчитувача. Повернула ліворуч до платформи з написом «Центр міста і Бруклін».

Аманда спустилася на два сходові марші. Тим часом знову побачила чоловіка в пальто. У профіль. Він мав темну охайну бороду. У вухах навушники *AirPods*,

довкола шиї товстий шарф, заправлений під відігнутий комір пальто. Як і з двадцятьою інших людей на платформі, він схилив голову, втупившись у свій телефон.

Перевірити час. Сьома дев'ятнадцять. Вони щойно спізналися на потяг №1, експрес до Саут-Феррі, який зупинявся лише на Таймс-Сквер, Пенсильванському вокзалі, 14-й вулиці та Чемберс-стріт. Якби він поїхав експресом, йому довелося б вийти на Чемберс-стріт, а потім пересісти на потяг №2 або №3 до району Флетбуш, щоб доїхати до Волл-стріт.

Аманда не спускала з чоловіка очей, але рухалася трохи збоку позаду нього. Не прямо за ним, бо він міг би помітити її відображення у вікні потяга, коли вона йшла слідом. Амандині обличчя майже цілком затуляли кепка й шарф, але вона не могла ризикувати — не можна, щоб він помітив і впізнав її.

Як трапилося минулого разу.

О сьомій двадцять одна потяг №2 примчав на крилах крижаного вересневого вітру. Сповільнив хід, зупинився. Аманда рушила вперед. Голос із гучномовця сповістив про прибуття потяга. На платформі було близько сотні людей. Година пік у метро. Усі обтяжені думками про роботу, усі жили своїм життям, поспішали в справах, долали шлях.

Але не Аманда. Вона — ні.

Двері потяга відчинилися, і пасажирів висипали назовні. Аманді довелося випередити підлітка в шкільній формі й будівельника з каскою, прикріпленою до наплічника. Вони обоє сказали щось, коли Аманда проштовхнулася всередину. Їй було байдуже. Вона не могла допустити, щоб чоловік у пальто сів у потяг без неї, залишивши її на платформі. Таке вже колись сталося.

Аманда пішла далі. Він був за півтора метра. Трохи пасажирів повиходило, й у вагоні стало вільніше, але не набагато. Залишилися тільки два омріяні помаранчеві сидіння. Як завжди, чоловік попрямував у той бік, і йому вдалося зайняти одне з них. Аманда повернулася до нього спиною, вхопилася за поручень у центрі й почекала, доки вагон заповниться людьми. Хай пасажири, що заходять, трохи підштовхнуть її далі, аж поки вона не опиниться досить близько від нього, на відстані руки. Аманда стояла спиною до його ряду сидінь.

Двері зачинилися. Навколо зіштовхувалися чужі тіла. Однак Аманда мала досить місця, щоб обернутися. І обернулася. На півоберта. Двоє людей стояли поряд із чоловіком у пальто, який сидів. Вони їхали спинами одне до одного. Досить близько. Чоловік у пальто широко розставив ноги. Жінка, яка сиділа праворуч від нього, кинула на чоловіка невдоволений погляд, а потім швидко перевела увагу на ноутбук у себе на колінах. Юнак ліворуч грав у відеогру на телефоні. Вони ігнорували чоловіка. Чи намагалися ігнорувати.

Аманда розблокувала свій телефон, вибрала перший-ліпший таймер і натиснула «Старт», щойно потяг рушив.

Таймер відрахував хвилину і тринадцять секунд — середній час між зачиненням дверей потяга на «96-й вулиці» та їх відчиненням на «86-й вулиці».

Коли Аманда ще працювала, вона була менеджеркою в будинку для літніх людей, пройшла шлях від доглядальниці до керівниці закладу компанії. Зрозуміла: якщо хоче чогось досягти, то має сісти й написати план. Крок за кроком. Так вона здобула атестат у вечірній школі. Так дістала підвищення до супервайзерки,

помічниці менеджера, а потім і менеджерки. Так планувала свої картини чи ескізи, над якими працювала до пізньої ночі. Так планувала вбивство, яке мала намір скоїти.

Аманда ще раз поглянула в бік чоловіка. Їй було байдуже, що він помітить її ззаду чи навіть збоку, коли вони опинилися так близько. Він не зможе побачити її обличчя в жодному з вікон, якщо не встане. На ній були кросівки, мішкуваті чорні спортивні штани, дуте пальто, а під ним — худі з капюшоном. Одяг приховував якнайбільше, щоб вона взагалі не вирізнялася.

На шляху цього потяга три зупинки, під час яких Аманда зможе здійснити те, що замислила. Треба ідеально розрахувати час. Постріл має пролунати саме тоді, коли двері відчиняться. Її ціль буде сховано за масою тіл довкола. Тоді вона закричить, як і всі, кине пістолет і, мов божевільна, вибіжить геть із потяга. Постріл у переповненому вагоні спричинить паніку, штовханину, і це убезпечить її. А вона буде просто однією з жінок у юрбі, яка вибігає, підіймається сходами і прямує до виходу зі станції. З похиленою головою серед натовпу ніхто її не впізнає. Ні очевидці, ні камери спостереження. Вона ідеально сховається — у всіх на очах.

Наступна зупинка — «86-та вулиця». На таймері залишилося десять секунд. За десять секунд двері відчиняться.

Аманда злегка покрутила головою туди й сюди, перевіряючи, хто виходить. Вона не хотіла б, щоб її викрили. Потрібно, щоб були люди між нею і ціллю. Здається, між нею й тим чоловіком лишилося двоє пасажирів.

Потяг сповільнив хід і зупинився. Людей із десятиро вийшло, приблизно стільки ж увійшло. Чоловік у діловому костюмі та плащі зі складеною парасолькою

для гольфу зайшов і став поруч з Амандою, але спиною до неї. Двері зачинилися, потяг рушив, і вона запустила другий таймер.

Хвилинка і двадцять дві секунди до відчинення дверей на «79-й вулиці». Найдовший середній час у дорозі з трьох зупинок до Таймс-Сквер. Між 79-ю і 72-ю вулицями лише хвилинка і п'ятнадцять секунд, але на станції «79-та вулиця» кращі виходи. А намагатися вираховувати середній час подорожі від 72-ї вулиці до Таймс-Сквер немає сенсу: цей потяг часто сповільнював рух, щоб пропустити інші потяги, — ця зупинка була дуже завантажена.

Аманда все ретельно спланувала.

Час настав.

Лічильник показував п'ятдесят одну секунду.

Аманда вдихнула, повільно видихнула й засунула руку в кишеню пальто. Стиснула пістолет. Рукавички були з тонкої шкіри, але навіть попри це їй довелося докласти чимало зусиль, щоб просунути палець на спусковий гачок, не зачепивши шкіри.

Ті двоє пасажирів біля неї так і стояли спинами одне до одного на тій самій відстані. Аманда бачила маківку схиленої голови своєї мішені — він зосереджений на своєму мобільному телефоні.

Потяг сповільнився.

П'ятнадцять секунд до відчинення дверей.

П'ятнадцять секунд до того, як вона натисне на спусковий гачок.

«Та-тах». Ритм стукоту коліс по рейках сповільнювався зі зниженням швидкості потяга.

Вони виїхали з тунелю. У вагоні раптово стало світло. Аманда визирнула у вікно. Платформа здавалася

переповненою. Кілька людей праворуч пробіралися крізь гущу тіл до дверей.

Пролунав скрегіт, коли сталь кресонула об сталь, — то гальма спрацювали сильніше.

Вісім секунд.

«Та-тах».

Аманда обернулася до своєї мішені.

П'ять секунд.

Клац-клац.

Вона глибоко вдихнула. Затамувала дихання.

Три секунди.

Клац... клац.

Аманда відвела курок пістолета в кишені й почула, як він клацнув...

Чоловік підняв голову. Він дивився просто на неї.

— Ти, — сказав він, підводячись.

Аманда спробувала висмикнути пістолет, але завагалася. Він бачив її. Він говорив до неї. І це привернуло б увагу. Якщо вистрелити в нього зараз, люди побачать. Після того як Аманда втратила сім'ю, біля неї нечасто був хтось, із ким можна було б поговорити. Цей чоловік, Воллес Кроун, був останньою людиною у світі, з ким Аманда хотіла б розмовляти. І його голос, звернений до неї, скидався на пробудження після тривалого сну. Машиніст потяга різко вдарив по гальмах, і вона втратила рівновагу.

Миттєве вагання було досить довгим, щоб дати Кроуні перевагу й позбавити Аманду шансу. Він підвівся, схопив її за латкани й закричав:

— Допоможіть! Поліція! Допоможіть!

Він штовхнув її вперед, і Аманда вдарилася потилицею об одну з вертикальних стійок.

— Відчепися від мене, — сказала Аманда.

Його обличчя було зовсім близько до її. Вона відчула запах кави з його рота. Він зціпив зуби і знову закричав.

— Допоможіть мені! Хто-небудь, викличте поліцію! — гукав він.

Аманді вдалося витягнути пістолет. Вона тримала його низько, поза полем його зору.

— Якісь проблеми? — пролунав голос. Він звучав глибоко, авторитетно. Чоловічий. Коп. Транспортна поліція. Аманда чула, як він наближався до них.

Вона непомітно вкинула пістолет у напіврозкриту парасольку для гольфу бізнесмена, що стояв поруч. Той швидко відійшов, широко розплющеними очима дивлячись на сцену перед собою й не знаючи, чи варто втручатися й на чиєму боці бути.

Аманда втратила рівновагу й упала назад. Кроун опинився зверху.

Вона побачила поліціанта, який стояв над ними й смикав Кроуна за руку, запитуючи, що тут, у біса, коїться.

Кроун відпустив її, але коли підвівся, то сказав іще щось. Щось, що вона чула від нього сотні разів. Але зараз, коли ці слова порушили тишу її втрати й самотності, вони звучали так само порожньо, як стукіт старих кісток.

Вона не повірила цим словам, коли вперше почула їх. Не вірила їм і зараз.

— Я не вбивав вашої доньки.